ANUL VI. - No. 14
15 Maiu 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA ŞBOB N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VI. — Nr. 14. Cluj, 15 Mai 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Rezultatul alegerilor parţiale

pentru Cameră şi Senat din 4 Maiu, au adus din nou o mare grijă partidelor politice, care întovărăşite cu Jidanii se bucurau că L. A. N. C. ar fi dispărut depe arena oficială a vieţii noastre publice.

S'a făcut dovada, nu numai că, în judeţele unde L. A. N. C. şi-a pus candidatura, există un puternic curent naţionalist şi creştin, dar şi că acest curent îşi poate impune cuvântul în luptă, de această dată, cu guvernul şi lupiştii, cauzând neputincioşilor adversari o înfrângere bine meritată: la Roman, preşedintele nostru A. C. Cuza a obţinut o strălucită isbândă. Să trăiască întru mulţi ani!

Onoare şi mulţumire se cuvine să aducem iscusitului şi energicului organizator, avocatul Manea, al judeţului Roman; precum şi luptătorilor neînfricoşaţi din judeţele Soroca şi Caliacra, cari prin propaganda lor au trezit suflarea românească la dreaptă judecată şi au făcut dovada că L. A. N. C, este pe calea de a se întări, spre spaima Jidanilor şi propăşirea neamului românesc, ce trebue să rămână stăpân nediscutat în ţara lui.

„Infrăţirea Românească"

Liga Apărării Naţionale Creştine

Memoriu

cu privire la naţionalizarea oraşelor României

Inaltă Regenţă

Naţionalizarea oraşelor României, este problema cea mai însemnată a naţiei româneşti, pe care ea este chemată să o rezolve grabnic: dacă voeşte să existe.

Căci oraşele sunt centre de conducere politică, economică şi culturală.

Nici o naţie nu poate trăi ca naţie stăpână pe pământul ei — şi să-şi îndeplinească misiunea sa de civilizaţie, — dacă nu stăpâneşte oraşele.

Din acest punct de vedere, situaţia naţiei româneşti este grav primejduită. Ceeace se petrece în România, nu se mai vede în nici o altă ţară civilizată din lume. Trebue să ne ducem în ţările coloniale, cu poporaţii primitive, ca să mai găsim o stare asemănătoare cu a noastră: *un popor cu oraşe străine*.

Cu orice preţ, politica Statului Românesc trebue dar să rezolve problema naţionalizării oraşelor. Grija rezolvării acestei probleme, trebue impusă tuturor acelora care pretind să conducă destinele naţiei. In starea de azi: partidelor de guvern.

Inalta Regenţă, stând mai presus de partide, are această superioară chemare, în faţa unei primejdii naţionale vădite, asupra căreia nu mai poate fi nici o controversă şi nici o îndoială.

Intrupând suveranitatea naţiei, pe timpul minorităţii Regelui, Inalta Regenţă are dar toată autoritatea, asupra tuturor, când această suveranitate este atinsă prin o guvernare contrară însuşi scopului de existenţă a Statului.

Guvernarea partidelor, este vădit contrară acestui scop — de păstrare a naţiei româneşti, ca naţie suverană şi stăpână a pământului ei.

Desnaţionalizarea oraşelor, stă ca tristă dovadă a incapacităţii, a dezinteresului sau a complicităţii partidelor, care au avut, rând pe rând, guvernul în mânile lor.

Acum în urmă, cu prilejul alegerilor comunale dela 14 Martie 1930, făcute pe baza legii administrative locale, dela 29 Iulie 1929 — supralicitându-se între dânsele, care dă mai mult, — partidele, au trecut şi administraţiile orăşeneşti în mânile Jidanilor.

Căci figurând pe toate listele, şi pe acele ale guvernului şi pe acele ale opoziţiei, şi pe ale lor proprii, sub diferite nume — fie ca *„Jidani naţionali"*, *„zionişti;"* fie ca *„Jidani români"*, ai *„U. E. R."*, fie ca Jidani *„socialişti* şi *„comunişti"*, în care ei formează aproape unanimitatea, şi în tot cazul ei îi conduc; fie ca *„bloc muncitoresc"* sau *„bloc evreesc"* — Jidanii se introduc în consiliile comunale, unde vor apăra cu toţii, solidari, interesele lor jidăneşti: susţinuţi şi de partidele cartelate cu dânşii.

LA CHIŞINĂU, pe lângă cartelul lor cu partidele, Jidanii s'au mai prezintat şi cu o *„listă evreească"*, întrunind *2004 voturi*, faţă de 1661 de voturi date listei partidului *liberal*, şi de 3324 voturi întrunite de lista *guvernului*, pe care ei figurează iarăşi în mare număr. Aportul lor electoral — şi numărul consilierilor de care vor dispune — le asigură Jidanilor stăpânirea absolută a administraţiei orăşăneşti, cu declasarea elementului românesc.

LA TIGHINA, *guvernul*, în cartel cu Jidanii, întruneşte 1656 voturi. Iar Jidanii se mai prezintă cu numele de „comunişti", întrunind 1316 voturi, şi ca *„Evrei"* cu 382 voturi. Astfel că guvernul cu Jidanii, are 18 locuri, în consiliul comunal, iar *„comuniştii"* jidani încă 14. Şi aici, aşa dar, întregul consiliu este dominat de Jidani, sub forma făţişă, cea mai periculoasă, a *„comunismului"* care se afirmă la graniţa bolşevică.

LA CETATEA ALBĂ, *guvernul* cartelat cu Jidanii, întruneşte 1560 voturi, iar *„lista evreească"* 831, peste jumătatea voturilor date guvernului, dominând şi aici administraţia comunală.

LA CERNĂUŢI, *guvernul* cartelat cu Jidanii, obţine 7153 voturi, pe când Jidanii ca „*social-democraţi*" obţin 3200, aproape jumătate, stăpânind administraţia oraşului.

LA ORADEA-MARE, pe graniţa de apus „*comuniştii*" în cea mai mare parte Jidani, se prezintă cu 2589 de voturi. Iar *guvernul* cartelat cu Jidanii şi cu toate celelalte minorităţi abia întruneşte 5234, administraţia oraşului rămânând în mânile minoritarilor, cu 23 locuri atribuite listei, de amestecătură străină, a guvernului, şi 9 locuri date „*comuniştilor*" compacţi.

LA SATU-MARE, *guvernul* cu Jidanii şi toate minorităţile, abia ajung la 4138 de voturi, faţă de 3334 de „*comunişti*", care domină administraţia oraşului cu ceilalţi minoritari, depe lista guvernului.

LA TIMIŞOARA, „*blocul guvernamental*", cu „*Jidanii*" şi cu toţi minoritarii, obţine 7622 de voturi, pe când „*comuniştii*" ei singuri au 3531. La împărţirea mandatelor, se aleg: 7 naţional-ţărănişti, 6 maghiari, 5 germani, 4 socialişti, 2 zionişti şi 12 comunişti. Aşa că JIDANII — CARE SUNT ŞI „NAŢIONAL-ŢĂRĂNIŞTI", ŞI „MAGHIARI", ŞI „GERMANI", ŞI „SOCIALIŞTI", ŞI „COMUNIŞTI" — stăpânesc —, în mod absolut, administraţia şi a acestui oraş.

In sfârşit, în vechiul Regat — deocamdată IN MOLDOVA — toate administraţiile oraşelor sunt stăpânite de Jidani; puşi pe liste la întrecere, de partidul *naţional-ţărănist*, ca şi de partidul *naţional-liber*, şi mai prezentându-se şi în deosebi cu listele lor jidăneşti: „*comuniste*", „*zioniste*" sau altele.

Un exemplu de desnaţionalizare progresivă a oraşelor, ajunsă la capătul ei, ni-l oferă ORĂŞELUL MIHĂILENI, cu 650 votanţi, din care *guvernul* a avut 116, *averescanii* 124, *liberalii* 98, iar *Evreii* 301, mai mulţi aproape decât toţi împreună, şi care astfel au rămas stăpâni pe administraţia comunală. Acesta este tipul administrativ al viitorului, la care tind, şi la care lucrează Jidanii, cu ajutorul partidelor, pare că inconştiente de ceeace fac.

Căci în asemenea condiţii, naţionalizarea oraşelor — aşa dar conducerea politică, economică şi culturală a Românilor de către Români — însemnează că a fost definitiv părăsită de partide: care nu au în vedere decât numai interesele lor electorale vremelnice.

Prin urmare, în România:
MINORITARII, STĂPÂNI PE ORAŞE, VOR CONDUCE PE MAJORITARI.

In acelaş timp:
Stăpânind oraşele, între altele, şi în numele anarhiei, „*comuniste*" — cum s'au introdus, în mare număr, în consiliile comunale dela Chişinău, Tighina, Cetatea Albă, Cernăuţi, Oradea-Mare, Satu-Mare, Timişoara — minoritarii lucrează făţiş la distrugerea Statului majoritarilor: care dar, trebue să zicem că le încredinţează puterea lui, ca să se distrugă pe sine.

Ar fi apoi, ca majoritarii muncitori, să-şi dee munca lor, pentru întreţinerea oraşelor minoritare, cu civilizaţie străină.

Sunt *contraziceri de fapt*, pe care nici o teorie, nici o constituţie, nici un tractat internaţional, nici o „Ligă a Naţiunilor" nu poate să le justifice, şi mai ales, nu le poate impune, nici unui popor, care voeşte să existe.

Faţă de această situaţie, s'ar putea invoca totuşi argumentul — constituţional — ca naţia să se apere ea singură, cu votul.

Dar naţia nu poate fi pusă la vot: ca să hotărască dacă voeşte să existe, sau nu.

Existând în toate timpurile, şi în trecut, şi în viitor — pe care trebue să le reprezinte prezentul — naţia nu se confundă cu alegătorii de azi; stând pururea sub presiunea partidelor, care au toată puterea în mânile lor. Când naţia românească, văzându-şi existenţa primejduită, se va ridica, să se apere, este de prevăzut că ea se va apăra altfel decât cu buletinul de vot.

Această prevedere, trebue să determine acţiunea conducătorilor Statului.

Existenţa naţiei, care se rezumă în suveranitatea sa deplină, asupra pământului ei — imposibilă fără stăpânirea oraşelor — este faptul hotărîtor, care primează pe toate celelalte.

Dacă legile îi sunt contrare: legile trebue schimbate.

Dacă sunt organizaţii vicioase care i se opun: aceste organizaţii trebue înlăturate, pe cât mai e timp, pe cale legală.

„Liga Apărării Naţionale Creştine", al cărei program, cuprinzând naţionalizarea oraşelor, a fost aprobat de un mare număr de Români, în trei alegeri generale, — şi care a avut la 1926, în Adunarea Deputaţilor, 10 reprezentanţi — a susţinut încă odată programul său şi în alegerile comunale dela 14 Martie 1930, fie cu liste proprii, ca la Iaşi, la Cernăuţi, la Huşi şi la Coţmani, fie în cartel cu alte grupări, ca „bloc românesc", ca la Cluj, la Timişoara şi la Galaţi.

Pretutindeni, voturile atribuite listelor L. A. N. C. — dacă facem abstracţie de voturile Jidanilor, şi socotim numai voturile româneşti — au fost destul de numeroase, ca să vădească existenţa unui puternic curent pentru naţionalizarea oraşelor: care de altfel, nu are nevoe să se legitimeze prin voturi.

La Iaşi, cu 18.000 votanţi, din care nu au votat decât 10.000 — dacă scădem voturile jidăneşti — L. A. N. C. a întrunit aproape 25% din voturile Românilor.

La Cluj, „lista blocului românesc" în frunte cu reprezentanţii L. A. N. C., D. G. Sion, Prof. I. C. Cătuneanu, Dr. Valeriu Pop fost deputat al L. A. N. C., Dl Gheorghe Ghili, Dr. Elena Bratu — lista susţinută de întreaga românime neînregimentată în partide, şi de studenţimea universitară — a repurtat un strălucit succes, parvenind să introducă în consiliul municipal 10 reprezentanţi ai săi, împotriva listei minoritare cu guvernul.

La Timişoara, biruinţa listei minoritare, prezintate de guvern, a provocat o puternică mişcare naţională românească, cerând anularea alegerilor, pe baza dreptului natural de stăpânire a oraşelor României de către Români.

Faţă de aceste mişcări, care se vor generaliza, doctrina proclamată de L. A. N. C. — după care administraţia oraşelor este un atribut exclusiv al suveranităţii naţionale se impune conducătorilor Statului, ca singura îndrumare capabilă să asigure liniştita propăşire a naţiei româneşti.

Această consideraţie justifică intervenţia constituţională a Inaltei Regenţe, faţă de partide.

Dacă Inalta Regenţă — prin autoritatea superioară cu care o investeşte Constituţia — nu imprimă partidelor de guvern această îndrumare necesară, obligându-le să lucreze pentru naţionalizarea oraşelor, ca o condiţie ca Inalta Regenţă să le încredinţeze guvernul: este de prevăzut că oraşele României se vor desnaţionaliza progresiv, provocând revolta Românilor, deposedaţi de oraşele lor.

In cazul acesta, M. S. Regele Mihai I, la majoritate, va domni peste un popor românesc, stăpânit de

Jidani — dacă ei vor continua a ocupa orașele țării — sau peste un popor în continuă frământare, ca să se elibereze de dânșii.

Cuprinsă de această îngrijorare, „Adunarea publică dela Iași, din 9 Martie 1930 — convocată de L. A. N. C. în vederea alegerilor municipale — după desbaterile urmate, a cerut cu aclamații unanime, ca problema naționalizării orașelor, să fie supusă, respectuos, și Inaltei Regențe, de către președintele Adunării.

Indeplinindu-mi misiunea, am onoare a supune Inaltei Regențe, această problemă, rezumată în prezentul „Memoriu", și în „Manifestul către Ieșeni", dela 9 Martie 1930, pe care D. Iuniu Lecca, fost deputat al L. A. N. C., este autorizat să le prezinte Inaltei Regențe, și să le desvolte verbal, în audiența ce va binevoi să-i acorde.

Cu profund respect
Prerședintele Suprem al
„Ligii Apărării Naționale Creștine"
A. C. CUZA

Iași, 25 Martie 1930.

Tulburări antisemite în Maramureș

In ziua de 8 Maiu am primit dela „Direcțiunea școalei din Borșa" următoarea telegramă:

„Pentru manifestația antisemită Danilă, preoții, învățătorul creștini arestați, schingiuiți. Intreg satul asediat. Protestați. Veniți urgent".

In ziua de 9 Maiu am primit următoarea carte poștală semnată de preotul Andrei Berinde:

„Borșa, 7. V. 1930.

„In Borșa astăzi s'au comis arestări ilegale și maltratări pe urma marei manifestații național patriotice ce a fost Dumineecă în 4. V. a. c. Au fost ridicați dela domiciliul preotului paroh din Șesul Poenii (Borșa): D-l. stud. Constantin Dănilă capul manifestanților și care înainte cu două luni era să fie omorît de Jidani tot aici în Borșa (cazul care-l publică ziarul Universul în numărul din 27. III. a. c. „o școală bombardată cu pietri de Jidani", precum a fost publicat și în foaia D-Voastre. Au fost asemenea arestați de jandarmărie Dl. Preot I. Dumitrescu, care este și Președintele Cultul Patriei din loc. Asemenea Preotul Andrei Berinde cu soția sa D-na Emilia Berinde, mai mulți învățători din loc și țărani români maltratați și duși în lanțuri pe placul jidanilor din loc, cari au intervenit pentru aceasta la Sighet de unde au venit la fața locului D-nii ofițeri de jandarmi și mai mulți jandarmi, făcând arestările noastre ilegal. Și aceste toate de ce? fiindcă noi aceștia am fost capii manifestărilor național-antisemite de Dumineca 4 a. c. Rog binevoiți a publica urgent.

Andrei Berinde".

Cititorul să comenteze faptul, că forța publică a statului român stă la dispoziția Jidovimei parazitare, comițând ilegalități în exercițiul funcțiunii spre a obține mai departe supunerea și răbdarea populației de baștină, ajunsă la limita mizeriei fizice și a desnădejdei. Noi, L. A. N. C., protestăm cu indignare contra aceluiași fapt, care scoboară prestigiul autorității românești.

Inceputul de manifestație, târzie și timidă, își are pricina, — nu în instigații cum vor susține autoritățile din slujba Jidanilor, — ci în starea de plâns a județului Maramureș, așa cum am arătat acum trei ani în articolul, ce reproduc aici, păstrând și astăzi întreaga lui actualitate.

Mai adaug la cele mai jos expuse și următoarea destăinuire, ce mi-a făcut un intelectual din partea locului: *„In Maramureș nu poate fi primar în comune decât Jidan sau om al Jidanilor. Dacă este ales un Român care nu este pe struna Jidanilor, acestuia i se incendiază casa, grajdul și toate clădirile de gospodărie. In cât acum nu primește nici un Român cu stare mai bunișoară diregătoria de primar comunal".*

Iată articolul, oglindă a situației:

Un județ oropsit

Dintre toate ținuturile României întregite, în nici unul nu se simte mai puțin realitatea domniei românești ca în Maramureș.

Ocupându-mă de acest județ țin să păstrez cea mai strictă obiectivitate, înăbușindu-mi în suflet orice strigăt de legitimă indignare și revoltă, pentru ca să nu poată spune criticii mărunți și vinovați, că oglinda adevărului este aburită de exagerări sentimentale.

Cititorul va aprecia însă, dacă spectacolul pieirii neamului românesc în patria lui Dragoș-Vodă nu merită ceva mai mult decât desvăluirea tragediei în termeni reci și cumpăniți; va judeca scrutându-și conștiința dacă nu a sosit momentul suprem să spună clar și bărbătește: așa nu mai merge.

Maramureșul constitue acel județ din țara românească, la care nu poți ajunge cu drumul de fer decât trecând prin străinătate: prin Cehoslovacia.

Stabilirea nouilor granițe ale României mari s'a înfăptuit cu o greșală de neiertat în paguba țării și în special în paguba acestui ținut: la o cerere pornită din cercuri diplomatice din afară, guvernul român din cursul anului 1920 s'a grăbit să retragă armata noastră de pe granițele etnice ale neamului întregit în așa măsură, în cât a lăsat la vecin calea ferată care unește restul țării cu Maramureșul răpindu-i astfel 70% din pășunele munților, cari formau proprietatea și isvorul de subsistență a comunelor românești rămase dincoace de graniță. Maramureșul este astăzi ca o frunză tăiată în două. Din această dureroasă operație jumătatea rămasă la noi amenință să se usuce, cu tot tezaurul de naționalitate curat și străvechiu românească.

Așa dar, cel dintâi act de guvernământ al stăpânirii românești a fost vitreg față de urmașii descălicătorilor moldoveni.

Dela 1920 până astăzi acțiunea guvernelor se rezumă la o serie de acte vitrege isvorîte din neprevedere și meschine interese de partid.

Pare că o fatalitate a stins în memoria guvernanților noștri tendința și mijloacele de maghiarizare a populației autohtone. Regimul unguresc, spre a aduce pieirea lentă dar sigură a elementului românesc, tolera să se reverse în regiunea de mai înainte condamnată puhoiul invaziei jidovești. Așa a procedat cu precugetare față de Românii din Maramureș. Guvernele românești, în loc să învețe dela dușman și să urmeze deci o politică diametral opusă, au închis ochii și au lăsat să se furișeze peste granițe atâta puzdere de galițieni în cât însuși Ministrul de Interne, dl. Octavian Goga, a recunoscut în Parlament, în ședință publică, invazia în Maramureș a 70.000 de „indezirabil", adică Jidani. Această pleavă se compune din indivizii cari nu și-au putut face nici un rost, cari nu și-au procurat încă acte de cetățenie ticluite în birourile rabinilor, recunoscute de statul român, printr'o supremă neghiobie, ca oficii de sta-

re civilă în materie de dobândire a calităţii de cetăţean român.

Aşa dar guvernele României-Mari taie Maramureşul în două ca să facă pe placul „Europei“ zdrenţuită de răsboiu; tolerează invazia Jidanilor urmând cu inconştienţă politica de *sistematică exterminare a elementului românesc*, practicată pe vremuri de Buda-Pesta; şi renunţă la exerciţiul puterii executive transmiţând rabinilor autoritatea de a dresa acte de cetăţenie în favoarea Jidanilor intraţi în ţară prin fraudă şi corupţie.

Vi se pare, domnule cititor, exagerate cuvintele *exterminare sistematică a elementului românesc?* Să analizăm situaţia locală. Un colţ de ţară, muntos, plin de păduri, lipsit de locuri arabile, aşa în cât populaţia, 80% analfabetă, nu se poate nutri decât din produsul industriei lemnului şi a creşterii vitelor. In această regiune năpădesc Jidanii şi cuprind proprietatea rurală în aşa măsură, în cât din 6000 de proprietari rurali, stăpânind între 30—100 jugăre cadastrale, 4000 sunt Jidanii; iar dintre mari proprietari peste 100 de jughere, 80% din proprietatea rurală, adică a numiţilor cu păşunele aparţine tot Jidanilor [1]).

Jidanii având munţii cu pădurile şi păşunele, din ce să mai trăiască bietul ţăran maramureşan?

Din venitul pădurilor strămoşilor lui, el nu scoate decât atât cât îi dă Jidanul spre a tăia şi căra copacii. Pentru simbria zilnică sau lunară el primeşte dela cantina, ţinută de Jidan la locul exploatării, mâncare şi băutură. Costul hranei şi mai ales al băuturii alcoolice consumă toată simbria lucrătorului, aşa în cât Maramureşanul munceşte din greu ca să trăiască de azi pe mâine, în profitul exclusiv al Jidanului. Banul primit ca simbrie dela Jidan se întoarce în buzunarul aceluiaş stăpân sub forma de plată a hranei şi a băuturii, consumată la cantina exploatatorului forestier.

Populaţia românească nu numai că nu se bucură de bogăţia lemnului, dar este lipsită şi de venitul păşunelor.

In adevăr, reforma agrară s'a întocmit şi executat în aşa fel, că astăzi Jidanii stăpânesc 80% din marea proprietate, şi 67% din mica proprietate (între 30 şi 100 jugăre cadatrale). De aici rezultă că posesorii turmelor de oi, neavând păşune nici proprie, nici comunală, decât în mod cu totul insuficient, sunt constrânşi a-şi păşuna oile pe munţii Jidanilor. In ce condiţii? Inţelege ori-cine, cari pot fi condiţiile dictate de cel mai murdar cămătar şi spoliator al istovirei unui biet ţăran, analfabet, legat prin tradiţie seculară, de glia strămoşească, săraci lipit pământului şi deci împins de aspra necesitate să primească orice condiţie spre a nu rămâne cu turma în ogradă. Te rog să afli cuprinsul înţelegerii, domnule cititor: *Jidanul îi acordă păşunatul şi îi ia în schimb lâna oilor, brânza şi o parte din miei.* Şi pentru ca să poată controla produsul turmei, se aşează la stână sus la munte, de când se mulg oile până se înţarcă. El este stăpânul stânei. Bietul posesor de oi le creşte pe riscul, cu cheltuelile lui, pentru ca Jidanul să le tundă, să le mulgă, să le ia, cu un cuvânt consacrat în graiul păstoresc, să le ia toată „dulceaţa“.

Mă abţin dela ori-ce comentar. Dar, D-nule cititor, te întreb pe D-ta: ai suflet în care mai svâcneşte simţul dreptăţii şi al naţiei, ori ai ajuns o bucată de lemn, făţuită de Jidani?

Rămâne stabilit, că din bogăţia pădurilor Maramureşanul nu are decât securea şi ţapina, puse în serviciul veneticilor; din frăgezimea păşunelor nu are decât grija şi paza oilor, tunse şi mulse de aceiaşi venetici.

Să mergem mai departe. Să-l cercetăm în satul lui, cum trăeşte urmaşul fondatorilor de neam românesc în Moldova evului mediu.

In Maramureş nu se produc mai multe bucate decât pentru hrana populaţiei pe timp de 3 luni. Prosperitatea satelor depinzând de venitul munţilor, rezultă de aici că aceia cari se bucură de bogăţia pădurilor şi a păşunelor trăesc în belşug la sat; cei cari nu au nimic din acea bogăţie decât sudoarea feţii, mor de foame la sat. In prima categorie sunt veneticii: Jidanii; în a doua sunt locuitorii autohtoni: Românii.

Intr'adevăr, cine trece printr'o comună rurală va observa imediat că toate casele mai bune, înstărite, aşezate dealungul drumului de ţară sau în centrul satului aparţin Jidanilor; toate locuinţele sărăcăcioase, murdare respirând suferinţa, întunericul, viţiul şi resemnarea celui condamnat prin mizerie fisiologică la moarte prematură toate aceste locuinţe împinse, prin forţa economică a adversarului iudaic, departe către fundul satului şi în spre văgăuni, aparţin bieţilor Români. Această situaţie o vede ori cine se bucură de lumina ochilor. Dar cine cercetează de mai aproape, va afla că şi în casele româneşti, de multe ori, nu mai este stăpân Românul, ci Jidanul, care prin drept de creditor hipotecar, neplătit, s'a aşezat în locuinţa Maramureşanului; iar pe acesta l'a evacuat trimeţându-l la grajd să doarmă cu vitele până îl va ajunge somnul de veci. După moartea lui, urmaşii săi neavând nici un drept la casă, şi ne mai putând beneficia nici de graţia de a vieţui în grajd, ca nenorocitul lor părinte, iau toiagul pribegiei, lăsând căminul strămoşesc în necontestata stăpânire a Jidanului.

Până să se efectueze total această deposedare rurală, care schimbă zilnic aspectul etnic al judeţului, cea mai cumplită sărăcie domneşte în sate din lipsa de cereale. Procurarea alimentelor şi punerea lor în circulaţie, bine-înţeles că o fac fii neamului, care a pus în circulaţie, secătuindu-le, toate bogăţiile popoarelor, o face Jidanul exploatând trebuinţele celor flămânzi şi scumpind viaţa în mod insuportabil. Ei au pe mână tot mecanismul vieţii economice: au deci şi băncile, cari acordă credite ţăranilor români în următoarele condiţii: să le plătească ca dobândă *20 lei pe săptămână la mia de lei împrumutaţi,* ceia ce face într'un an 1040 lei dobândă la 1000 capital împrumutat, şi pe lângă aceasta, să le mai *ierneze gratuit şi vitele,* pe care Jidanii le îngraşă din avutul altuia spre a le vinde pe cont propriu.

Dacă Românul din Maramureş duce lipsa hranei zilnice, este însă din belşug adăpat cu alcoolul jidovesc: o mixtură din cele mai periculoase pentru sănătatea inconştientului consumator. Când s'ar găsi un prefect energic, care să aplice legea sanitară cu privire la debitul băuturilor spirtoase, ar închide 90% din cârciumile Jidanilor, cari punând în spirt toate ingredientele vătămătoare, nu numai că îmbată imediat pe client, dar îi aduce progresivă degenerare fizică. In satul Negreşti la 4000 de locuitori sunt 40 de cârciumi ţinute de Jidani, adică de 10 ori mai mult decât prevedea prea moderatul, timidul proect de lege V. Brătianu asupra băuturilor spirtoase, care proect zace şi astăzi în cartoanele

[1]) A se vedea raportul consilierului agricol din Sighet, dl. I. Bergheanu.

Camerii, din Iunie 1925. Am dat un singur exemplu. Adevărata situaţie generală se prezintă însă altfel, recunoscută de toată lumea din Maramureş şi anume: *ori-ce casă jidovească este o cârciumă clandestină;* ori-ce Jidan, ori-care i-ar fi ocupaţia, este şi vânzător prin contrabandă de spirt pentru consumaţia ţăranului român.

Dar cârciuma nu este numai localul unde bietul Român îşi goleşte punga, îşi strică sănătatea şi îşi bea minţile, cârciuma ţinută de Jidani este şi tribuna unde veneticul din Galiţia face autohtonului educaţia civică: acolo duşmanul ascuns al organizaţiei de stat românesc şopteşte bietului consumător în stare de ebrietate, că judecătorul vinde dreptatea pe bani, că jandarmul primeşte mită, că deputaţii şi prefecţii fac afaceri, şi se îmbogăţesc pe spinarea poporului, că miniştrii fură, că întreţinerea armatei sporeşte birurile pe cari tot ţăranul le plăteşte; că totul este putred în România, că totul trebue schimbat, dărâmat, smuls din rădăcini şi că o vreme mai bună va veni când se va introduce comunismul şi la noi ca în Rusia sovietică.

Ori-ce cârciumar Jidan reprezintă un propangandist care tinde să îngroape prestigiul autorităţii româneşti şi un fervent propăvăduitor al comunismului, cu intenţia precisă de a desolidariza, de a înstreina populaţia rurală de clasa conducătorilor acestei ţări. Este o veche tactică, mărturisită în „Protocoale".

La sate elementul românesc mai aminteşte o Românie, gata să expire în acest colţ de ţară sub apăsarea şi exploatarea jidovească; dar încă nu s'au stins cu totul vestigiile naţionalităţii noastre, mai stau mărturie: graiul strămoşesc, arta populară, manifestată în stilul pitoresc şi original al bisericuţilor şi locuinţelor de lemn, în îndeletnicirile casnice ale femeilor. La oraşe, la târguri totu-i negru de Jidani; ici şi colo se arată doar insignele româneşti ale autorităţilor civile şi militare. Acolo, la oraşe, pulsează o viaţă streină, nu indiferentă faţă de soarta ţării, în care înfloreşte, ci o viaţă străbătută de curente duşmănoase şi subversive.

Faţă de această situaţie autorităţile locale sunt mai prejos de cea mai moderată aşteptare, în ce priveşte o îmbunătăţire în viaţa tot mai necăjită a Românilor străini în ţara lor. Pentru consideraţii ticăloase ale politicii de partid, judeţul a fost dat pe mâna politicianilor renegaţi sau lipsiţi de ori-ce altă grijă, decât aceea de a se îmbogăţi în conivenţă cu jidanii din avutul strămoşesc al locuitorilor de baştină. Legea reformei agrare s'a aplicat atât de nedrept şi de vitreg, în paguba acelora cărora li-se datora o largă reparaţiune istorică şi naţională, în cât pretutindeni a stîrnit nemulţumiri profunde şi indignare. Jidovii şi câteva familii româneşti jidovite, au profitat din belşug, rămânând cu moşii neexpropriate în proporţia mai sus arătată; iar pentru bieţii Români, crescători de oi, nu s'au înfiinţat nici cel puţin păşune comunală. La aplicarea legii nu a domnit în cea mai slabă măsură gândul de a înstări elementul autohton, cum stă la baza legii, ci s'a strecurat meschinul interes personal înaintea căruia, susţinut de puternicii zilei şi aurul jidovesc, legea s'a încovoiat, s'a frânt şi s'a călcat cu neruşinare.

In Maramureş, de altfel, nu se aplică legile Regatului român. Dacă nu s'a putut aplica o lege de importanţă vitală pentru întronarea în vechi drepturi şi propăşirea moştenilor lui Dragoş-Vodă, cum a fost legea agrară; este o naivitate, să credem că se aplică vre-o lege cu un conţinut de o însemnătate mai măruntă.

In Maramureş nu se aplică nicăeri legea repausului duminical; autorităţile găsesc o mie şi una de motive spre a scuti de această oprelişte pe cârciumarul jidan dela sate şi pe negustorul din târgurile şi oraşele complet şi exclusiv jidovite din basinul superior al Tisei ; şi mă întreb, cum oare ar putea fi altfel, când din funcţionarii publici 40% sunt Jidani, iar restul stau sub teroarea plutocraţiei jidoveşti, care face senatori, deputaţi, prefecţi, primar, notari, comandanţi de jandarmi, aşa cum îi dictează interesul de a promova prosperitatea fiilor lui Israel şi a împinge tot mai adânc spre sărăcie şi neputinţă tot ce este element românesc.

Această afirmaţie nu este o exagerare; *nu* domnul meu, ci se desprinde clar din felul cum se desvoltă viaţa politică în localitate şi anume: când în Maramureş trăesc astăzi atâţia Jidani, câţi Români; şi Jidanii au bogăţia şi toate drepturile publice, înţelege ori-cine că partidele noastre politice, cari umblă după voturi în primul rând, vor menaja, vor susţine chiar interesele Jidanilor cari nu numai că cumpănesc ca număr pe Români, dar îi stăpânesc pe aceştia prin dependenţa economică în care i-a înjugat.

Lucrând altfel partidul dela guvern, cu greu Maramureşul ar da deputaţi guvernamentali.

Când rare ori, în mod cu totul excepţional, la câte un deţinător din puterea statului se mai trezeşte simţul dreptăţii ori al iubirii de neam şi voeşte să facă câtuşi de puţin bine şi pentru bietul Român, atunci întâlneşte sau influenţa politică protivnică pusă în mişcare de tabăra jidovească sau zădărnicirea prin corupţie a măsurei luate. Un caz care destăinueşte în mod elocvent, cu câtă plecăciune servilă lucrează administraţia din Maramureş după interesele sau după placul populaţiei jidoveşti, ni-l referă Dl. Dr. Vasile Filipciuc din Vişeul de sus, căruia îi mulţumim pe această cale pentru articolele [1]) trimese revistei noastre, având darul de a pune în lumină deplină, printr'o documentaţie amănunţită întreaga mizerie economică, politică şi culturală ce bântue populaţia românească. Reproduc textual faptul comunicat de distinsul publicist în articolul, intitulat *„Problema evreească în Maramureş"*, apărut în „Infrăţirea Românească", din 1 Aprilie 1926.

„Când şi-a măritat fata rabinul Teitelbaum din Sighet s'au lăsat 10.000 Evrei fără paşaport să vină din Galiţia şi Ceho-Slovacia; la fel la moartea lui Teitelbaum s'a deschis frontiera. Dar în schimb pele-

[1]) Vezi art.: *„Cui a folosit reforma agrară". Arătarea proporţiei jidoveşti cu cifre oficiale. Corupţia jidovească.* „Infrăţirea Românească" din 1 Martie 1925 ;

vezi art.: *Slugile Jidanilor. Cine apără pe jefuitori. Debandada dela frontieră. Să înceteze nepotismul politic.* „Infrăţirea Românească" din 15 Martie 1925 ;

vezi art.: *Visoi Papp Simon. Cum a fost jefuit elementul românesc din Maramureş. Jidanii şi cozile de topor,* „Infrăţirea Românească" din 15 Aprilie 1925;

vezi art.: *Problema evreiască în Maramureş.* Infrăţirea Românească, din 1 Aprilie 1926;

vezi art.: *Reforma agrară în Maramureş. Stăpânii munţilor şi ai judeţului.* Infrăţirea Românească, din 15 Aprilie 1926;

vezi art.: *Şiretenia semită.* Infrăţirea Românească, din 15 Aprilie 1927.

rinii români de peste Tisa au fost opriţi să vină la Mănăstirea Moisei să asculte povaţa Episcopului"..

După acest fapt judecă, Domnule cititor, cum vrei D-ta administraţia pretinsă românească din Maramureş; te rog numai un singur lucru: adu-ţi aminte că eşti Român!

Pentru cine mai voeşte să afle fapte, cari desvălue sufletul Jidanului din basinul superior al Tisei pentru instituţiile statului român, îi aduc la cunoştinţă că la Consiliul de Răsboiu din Cluj s'a deschis un proces contra unei bande din Jidanii din comuna Remetea, cari au atacat cu pietre localul şcoalei unde funcţionează un învăţător român, însufleţit de simţul datoriei.

Astăzi în Marmureş domneşte atâta frică de Jidani, cari ţin în ghiarele lor de vampiri piaţa populaţiei autohtone şi frânele oculte ale conducerii locale, în cât în procese, în cari există dovezi sdrobitoare contra lor, martorii români nu îndrăsnesc să facă depoziţia conform adevărului, pentru a nu se expune la urmările răsbunării iudaice.

Răzbunarea a mers aşa departe sub regimul unguresc, în cât un judecător dela tribunalul din Sighet, care a rostit o sentinţă contra intereselor jidoveşti, a dispărut fără urmă.

Dela întronarea domniei româneşti puterea Jidanilor *creşte* prin părtinirea ce li s'a făcut cu aplicarea legii agrare; *creşte* prin favorizarea de care se bucură din partea tuturor partidelor cari au venit la putere; *creşte* prin acapararea tuturor isvoarelor de bogăţie, *creşte* prin stăpânirea de fapt a organelor administrative, creiând astfel o atmosferă de ocultă teroare, în care intră nu numai resursele naturii, ci şi braţele autohtonilor; în care populaţia românească se simte, fără nădejde de îndreptare, oropsită robită şi streină în ţara strămoşilor ei.

Această situaţie dăinueşte astăzi în România Mare; pe când Jidanii sub ochii noştri continuă a intensifica mijloacele de distrugere sistematică a elementului românesc din Maramureş. Pe drumurile României Mari se văd cete de bărbaţi din ţinutul lui Dragoş-Vodă, cari ne mai putând trăi în casa părintească în comună, în plasă, în judeţul cotropit de Jidan, de tovarăşul de afaceri şi de luptă electorală al politicianului român (liberal, averescan, ţărănist, iorghist), şi-au luat traista, în băţ şi pribegind umblă bătând la toate porţile pentru ca, prin o muncă de robi, să-şi agonisească hrana zilnică. După cum în antichitate erau pieţe de sclavi, de unde capitaliştii îşi cumpărau braţele de muncă servilă, tot astfel Maramureşul oferă astăzi indivizi, desrădăcinaţi din locul de baştină, gata să lucreze ori unde şi în ori-ce condiţii pentru o bucăţică de pâine. Această mizerie şi ruşine pentru un stat, care are menirea să joace un rol preponderent în basinul Dunării de jos, este opera cotropirii jidoveşti.

Faţă de atare calamitate deputaţii Maramureşului tac de 7 ani cu diplomaţie!

Iată cum îşi fac datoria aşa zişii mandatari ai naţiunii".

După trei ani dela publicarea acestui articol, *imaginea Patriei* din Maramureş, palidă, suptă de mizerie şi îndobitocită de alcoolismul jidănesc, arătându-se mai hâdă şi mai desnădejduită, întreb asociaţia *CULTUL PATRIEI*: tot nu crede că a sosit momentul să denunţe neamului pericolul lipitorii jidoveşti? Până când diplomaţia tăcerii faţă de o problemă vitală?

I. C. CĂTUNEANU.

Pe marginea peirei

Recitând discursul marelui şi neuitatului nostru bard —*Vasile Alexandri* — publicat în revista „Infrăţirea Românească", An. III, Nr. 20 din 15 VIII. 1927, precum şi în broşură separtă prin Societatea Academică „*Petru Maior*" din Cluj, de către profesorul I. C. Cătuneanu, discurs rostit în Senatul ţării, acum 50 şi mai bine de ani, privitor la trista soartă în care va ajunge ţara, dacă se vor da Jidanilor drepturi politice, şi făcând — în mintea mea îmbătrânită — o legătură între prevederile de atunci ale marelui bard şi între cele ce vedem *azi* cu proprii noştri ochi, par'că o groază te cuprinde şi ceva nervos, îţi opreşte respiraţia.

In adevăr, toată suflarea curat românească — înţleg aceea care nu este înregimentată în nici un partid politic şi care, prin urmare, are vederea limpede şi mintea descărcată de orice preocupări de câştig material şi deci nu este obsedată de gândul, *de a ajunge*, cu orice preţ şi prin orice mijloc, fie el cât de josnic şi cât de ruşinos, numai să pună mâna pe putere, în scopul de a se îmbogăţi uşor şi fără muncă şi astfel, săşi poată îndeplini toate poftele inimei, fără jenă şi fără mustrare de conştiinţă, întrucât acest simţ sufletesc, îi este atrofiat cu totul — toată suflarea curat românească — zic acum îşi dă bine seama că, *Liga Naţiunilor* este creaţiunea diabolică a *Alianţei Izraelite*, al cărei sediu ascuns şi nevăzut de nimeni, se află la *New-York*, de unde prin firele d'asemenea tot ascunse ale *francmasoneriei*, îşi transmite toate ordinele şi dispoziţiunile diavoleşti, prin care caută, să prepare şi să pregătească întreaga omenire depe pământ, spre idealul urmărit de dânsa, de veacuri, şi tot mereu în ascuns, acela către *Impărăţia Izrailului*.

Tot urmărind cu tenacitate diabolică acest plan ascuns, iată că, din marea şi pravoslavnica Rusie, unde *Alianţa Izraelită* a putut lucra sute de ani, absolut numai prin intermediul *francmasoneriei*, la rătăcirea minţii persoanelor ruse, care conduceau politica şi destinele statului, la întunecarea spiritului de patriotism la conruperea caracterelor, absolut numai prin totala alcoolizare a păturei culte, cât şi a massei poporului, — a *mujicului* — prin mijlocul cârciumilor a bodegelor şi restaurantelor, ţinute în *arendă* numai de Jidani, aşa precum se petrec lucrurile azi şi la noi în ţară, iată că *Alianţa Izraelită* a isbutit a prăbuşi marea şi de toată lumea temută — Marea Rusie — în cea mai grozavă prăpastie, ce se poate închipui!...

Cine nu plânge şi nu jeleşte nenorocirea unui popor, compus din sute de milioane de locuitori, care geme în ghiarele bolşevismului jidano-sovietic?!...

Dar ce mai poate oare face azi acest mare,puternic şi vânjos popor rus, când *Alianţa Izraelită* are la dispoziţie *armata roşie*, prin puterea căreia, cea mai mică şi cea mai sfântă mişcare, este înecată cu totul în sânge?!...

Europa întreagă se uită cu groază la măcelul şi nenorocirea în care se sbate tot poporul rus şi cu toate acestea — tot numai graţie francmasoneriei răspândită până şi în cele mai modeste oraşele din cuprinsul întregei Europe şi ascunse pretutindeni sub falsa formulă de *umanitate*, *fraternitate* şi *egalitate*, nimeni — dar absolut nimeni — din nici o ţară din Europa, nu cutează, să ia parul

în mână și să sfărâme capul șarpelui veninos, care stă ascuns și încolăcit în cutele hainelor aurite, cu care este îmbrăcată Alianța Izraelită!?

Și dacă nimeni nu cutează, să facă nici cel mai mic pas de inițiativă sau îndrăsneală, cauza este că, francmasoneria a știut să lucreze din timp așa fel, încât a atras și-a prins în cursă, pe toți bărbații de stat în mâinile cărora stă conducerea și politica tuturor țărilor din Europa.

Și ce pot face cei mulți, care văd lucrurile clar, dacă n'au nici o putere? Ba încă francmasoneria prin intermediul partidelor politice îi țin la distanță și intenționat caută să-i împiedece, ca să nu mai spună și altora — mai ales în public — lucrurile, pe adevăratul lor nume.

Observați la noi că, mai toți bărbații de seamă, care dețin în mâini puterea mai toți fac parte din lojile masonice, având și grade — chipiurile — chiar superioare.... Iar în Corpurile legiuitoare, sunt atâtea sute de parlamentari chemați și nechemați, dar absolut nu este nici un suflet curat — un Român de inimă și cu dor de țară— care fiind deslegat la ochi, ar putea vorbi adevărul curat. Asemeni bărbați nu se găsesc nici în Cameră, nici în Senat, pentrucă partidele politice îi înlătură, ca să facă loc la câți mai mulți *Jidani*, depe urma cărora trăesc și care i-au scos la suprafață, ca ploaia pe ciuperci!...

Iată cauza care ne face să vedem, cum sute de milioane de Ruși stau cu capul plecat la pământ și o neînsemnată ceată de Jidani își bat joc nu numai de munca și avutul lor, dar încă înarmate cu bice, îi conduce și mânuiește întocmai ca pe o turmă de oi, vara pe timp de căldură!....

Este adevărat că, toată suflarea rusească, în credința ei creștină, se roagă mereu lui Dumnezeu și îi cere *mântuirea!*

Dar oare cum și în ce fel va veni mântuirea? prin nimic altceva, ci absolut numai așa cum a procedat Mussolini în Italia, sfărâmând toate cuiburile lojelor masonice, și împrăștiindu-le în cele 4 vânturi.

Să revenim, la noi:

Incă de mult, cam de pe la anul 1865 *Alianța Izraelită*, dându-și seama că, România este țara în care curge lapte și miere, iar poporul Român este cel mai primitor, mai blajin și mai tolerant, decât oricare alt popor din lume, a dat ordin Jidănimei din Austria ca, încet și pe nesimțite, să se strecoare pe acest pământ binecuvântat de Dumnezu și astfel tot încet și pe nesimțite județele frumoase din Nordul Moldovei, precum și Maramureșul din Ardeal, s'au pomenit inundate cu o populație de Jidani murdari și perciunați, care — prin milogeală, prin șiretlic și prin conrupție — a fost *tolerată*. Românii considerând-o ca *nenorocită* și ca fiind scăpată de groaza progromurilor din Rusia și Polonia, ceeace, curând, s'a putut constata că, era o poveste cu desăvârșire inventată ad hoc.

A fost destul ca — de milă și îndurare — să fie *tolerată* a rămâne provizor în țară, pentruca apoi — tot pe nesimțite — să ne pomenim cu toate cârciumile încăpute pe mâna lor și tot comerțul, făcut până aci numai de creștin, să treacă în stăpânirea lor, Românii fiind siliți, să se țină numai de coarnele plugului, ori de creșterea turmelor de oi.

Trebue să notez că, în toată întregimea ei, această Jidănime purta în buzunarul ei un *„pașaport"* nemțesc și astfel pe lângă că era scutită de orice dări către stat, sau comună, dar apoi nu făcea nici armată.

Cu ocazia răsboiului pentru independența, din anul 1877, numai câțiva Jidani au luat parte ca soldați voluntari, dar colonelul *Cantili Grigore* observând că, toți acești Jidani, se strecurase ca garde la putinele cu brânză, făcute ofrandă armatei de către marii proprietari Moldoveni, precum și pela diferitele depozite de alimente ale oștirii, a dat ordin ca imediat, să fie înlocuiți și trecuți la front. Drept consecință s'a văzut că, pe situația de a doua zi, toți acești Jidani au fost dați ca *„dispăruți"*, poziție în care au fost ținuți până la încheierea păcii!....

Cu toate acestea, care n'a fost uimirea și surpriza Europei întregi, când *Areopagul European* întrunit la Berlin, pentru desbaterea tratatului de pace încheiat între Rusia și Turcia la St. Stefano, *Aeropagul s'a pomenit pus în fața unei noi chestiuni, aceea a drepturilor Jidanilor în România*, chestiune ce nu făcea parte din program.

Și apoi lucru și mai curios și mai de neînțeles era faptul că deși România luase parte în acest răsboiu ca *aliată cu Rusia*, pe care o scăpase din grele situații militare, deși România îngropase sub zidurile Plevnei, Griviței, Opanezului și prin alte meleaguri ale Rumeliei de atunci, peste *zece mii — 10.000 — de flăcăi Români curați și peste șase sute de ofițeri, că preț al răscumpărărei independenței ei*, totuși ea n'a fost admisă, să asiste la desbaterile areopagului!?...

Toată lumea și în special toată suflarea Românească stă uimită și încremenită în fața unui asemenea act de nedreptate și se întreabă: *Doamne! Ce este asta?* Ce s'a întâmplat?!..

— — — — — — — —

Curând însă întunercul și nedumerirea lumei întregi s'a limpezit:

Alianța Izraelită, care — după cum am arătat — își făcuse planul ascuns și drăcesc, de a pune mâna pe Țara Românească și a o transforma întro *Palestină* ,profitând de ocazie că, membrul ei cel mai de seamă din Alianța Izraelită, Jidanul A. Cremieux, îndeplinește acum funcțiunea de președinte al Areopagului în calitate de prim ministru al Franței și că este secondat cu credință de coreligionarul său Jidanul *Wadington* ca ministru de Externe al Franței și că amândoi, sunt susținuți puternic de coreligionarul lor lordul *Beaconsfield* care reprezenta Anglia, au uitat rolul ce trebuia să îndeplinească în Areopag și toți trei — pentru atingerea scopului urmărit de *Alianța Izraelită*, au redactat pentru România o convențiune anumită, prin care — ca preț al independenței ei — îi cerea: *Acordarea încetățenirei Evreimei în bloc și absolut fără nici o formă.*

Dacă marele și neuitatul bard dela Mircești — Vasile Alexandri — prin discursul său ținut în Senat, n'a putut, să sfărâme în totul această clauză ce aducea nenorocirea țării, totuși a izbutit să întroducă în Constituție *Art. 7 bis*, care a pus o stavilă puternică năvălirii la încetățenire a Jidanilor paraziți.

In războiul mondial din 1916, în care țara noastră a sângerat — proporțional — mai mult decât toate celelalte state beligerante, lăsând pe câmp 800.000 de morți și un enorm număr de schilozi și invalizi, care și până azi tot își mai trăiesc viața grea și amară, totuși *Alianța Izraelită* urmărindu-și mereu scopul ei ascuns, nu s'a sfiit ca sub masca de *„Ocrotirea Minorităților"*, să silească țara de a iscăli convenția din 9 Decemvrie 1918, prin care, pe lângă că, îi impune cele mai amare și mai groaznice umiliri, dar merge chiar până a o sili, să renunțe chiar și la dreptul ei sfânt, acela al suveranității ei.

Prin art. 2 și 3 din convenție, îi prescrie că, țara n'are dreptul, nici puterea, de a face vre-o lege privitoare la siguranța internă contra oricărui minoritar, din orice parte ar veni el și ar dori să se stabilească pe pământul României; iar prin art. 12 din tratat, se stabilește că *Liga Națiunilor*, are dreptul și puterea, de a impune ea singură textul condițiilor ce ar crede necesare, cu privire la minorități și.... Corpurile noastre legiuitoare, sunt obligate a le vota...

O aservire mai mare și o umilire mai înjositoare, eu nu mi-o pot închipui decât — poate — printre popoarele sălbatice și să se noteze încă ,că — prin *„minorități“* nu vrea să înțeleagă decât numai pe individul „Jidan“!...

Răposatul Ionel C. Brătianu, în calitate de prim ministru al țării, când a luat cunoștință de atâta umilință și rușine, la care este supusă țara, n'a mai putut vorbi, a trântit ușa și s'a întors în țară.

Acest gest adevărat românesc, n'a convenit de loc Jidanilor dela Liga Națiunilor. Nimeni nu se aștepta la așa ceva și toți Jidanii, din Ligă, au rămas încremeniți.

Ionel C. Brătianu întorcându-se și expunând faptul, nici unul din oamenii politici, chiar și în partidele adverse nu s'a mai găsit nici unul care să dorească a lua puterea în așa condițiuni toți menținându-se în rezervă.

Jidanul A. Cremieux și ceialalți Jidani amici ai lui , văzând că România stă dârză și nepăsătoare, ca să nu scape chilipirul, s'au gândit că, trebue să recurgă la sprijinul și ajutorul lojelor masonice din țară. In acest fel au izbutit, a găsi pe masonul *Vaida Voevod*, care de bucurie că, se vede numit primministru, nu numai că, a primit dar încă îndată ce a depus jurământul și s'a armat cu documente, cu primul tren rapid a și alergat în grabă la Versailles și cu ochiii închiși — chiar fara să mai citească — a subscris acel tratat, prin care Țara Românească este îngenunchiată Jidanului, pentru totdeauna, mergând chiar până a renunța și la dreptul ei sfânt de stat independent.

Ca creuincios francmason, ce-i păsa d-lui Vaida dacă România e invadată de Jidani, care ii sug tot sângele și dacă e pe cale de a muri asfixiată?!

Ce-i pasă d-lui ministru francmason Vaida, dacă Alianța Izraelită prin credincioșii ei: Friedman, rabinul șef Niemerover, bancherii Marmarosch Blank, Berkovitz și alții, în derâdere și în bătae de joc, au ridicat la București și Constanța, statui mărețe eroilor soldați Jidani care — pe front — s'au transformat în cei mai vajnici spioni, tradând inamicului toate mișcările armatei și dezertând în massă cu arme cu tot, la inamic, fapt care a indignat până și pe Kaiserul Germaniei — Impăratul Wilhelm — care — chiar dela înălțimea tronului său — i-a blestemat, taxându-i ca fiind cei mai lași soldați din lume?!

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida, dacă în casele marelui domnitor Alexandru Ion Cuza depe strada Lăpușneanu din Iași, marea Bancă Marmarosch Blank și-a instalat birourile și încă de așa natură, încât cu timpul să dispară orice urmă a marelui Domnitor?!

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida Voevod, dacă în curtea și pe movila unde Domnitorul Cuza obicinuia a-și lua cafeaua și unde a subscris atâtea acte mari pregătite de neuitatul sfetnic Mihail Cogălniceanu ca: Secularizarea averilor mânăstirești, isgonirea călugărilor greci abolirea boerescului, desrobirea țăranilor, etc. etc. astăzi Cahalul a ridicat un cinematograf, care mai pe urmă, să poată fi transformat într'o mare sinagogă?!...

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida dacă străzile Iașiului, fosta capitală a Moldovei, încep a primi denumiri jidovești ca Moritz Wachtel; iar adevărații boieri moldoveni, care au lucrat pentru țară și cu punga și cu capul, cum au fost un Roznoveanu, un Greceanu și atâți alții, au rămas absolut uitați și necunoscuți?!!...

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida, dacă interesele noastre la Wasington, unde se află reședința ascunsă a Alianței Izraelite, sunt reprezentate de Jidanul Rosenthal, cași când în țară nu s'ar fi putut găsi un bun Român?

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida, dacă justiția, ca și armtata a început a se complecta — ca să nu zic a se infecta — de Jidani?

Dar, ce să mai zicem și pe cine să învinuim, când vedem că Românii, muncitori de pela minele din Valea Jiului, ca și cei de prin pădurele din Maramureș, sunt trimiși, să lucreze chiar cu contract în Franța, ca să poată rămânea, în loc, Jidanii și tot felul de alți streini, să se hrănească?

Ce să mai zicem când vedem că Român cu numele zis *Boilă*, nu se sfiieș te a da pensii de miliarde Jidanilor și streinilor, care au refuzat, să depue jurământul de credință, iar pe invalizii de războiu, care nu cereau decât respectarea unei legi a lor, rămasă în uitare, îi snopesc polițiștii, cu bicele de gumă și îi stropesc cu pompele, așa că unul a și murit sărmanul?!...

Eu, unul, — ca bătrân — rog pe bunul Dumnezeu, să-mi ia mai curând zilele ca să nu mai am durerea, de a vedea cu ochii, prăpastia către care merge țara, fără ca conducătorii, să caute, a o opri.

Ce folos că, atâți bărbați de seamă, în cap cu profesorii Paulescu, Cuza, Cătuneanu și atâți alții, își dau osteneala, să lumineze poporul, dacă cei din capul partidelor politice închid ochii și se prefac că, nu-i văd, nici nu-i aud.

Totuși trăesc încă, în credința că, până în cele din urmă Dumnezeul părinților noștrii și de astădată, ne va mântui.

General I. Tarnoschi
— Iași —

Cuvinte cu prilejul apariției unei noui cărți

— Cornelia dr. Șotel: *»Lacrimi și sânge«* —

„Infrățirea Românească“ este prima revistă, care a dat semnalul de alarmă, arătând cu adâncă mâhnire în repetate rânduri, lipsa de cunoaștere și aprofundare a problemei antisemite, din partea scriitorilor români.

Această problemă, care este una din cele mai importante în țara noastră, oferă scriitorilor atâtea izvoare sănătoase de inspirație, încât dacă aceștia s'ar smulge numai pentru o clipă din vraja amăgitoare a banului jidovesc, ar putea creia o întreagă literatură în jurul ei și opere de adevărată educație națională.

Doritorii de frumos, de artă românească, de subiecte originale împrumutate din lumea vieții dela noi, sătuLați de literatura bolnăvicioasă emanată din creerul unor credincioși adepți ai vițelului de aur, ar fi foarte fericiți să poată forma o gardă în jurul nouilor talente inspirate dintr'un domeniu ce rezervă posibilități de realizare nebănuite.

Și oare astăzi, când se citește atât de puțin, ce satisfacție mai poate aștepta un scriitor în urma scrisului său, decât deșteptarea interesului în marele public, decât crearea unei stabile clase de cetitori? Ar fi cea mai mare minune a acestui secol plin de corupție!

Literatura de contrabandă, care inundă din abundență piețele, sprijinită de banul jidovesc cu văditul interes de a demoraliza massele, fără nici un control, nu va putea fi stârpită, numai când scriitorii consacrați, în sufletele cărora mai există o scânteе de sentiment național, își vor întinde mâna și cu puteri unite vor începe ofensiva pentru desrobirea culturală.

Tot acestora le incumbă și datoria sfântă de a călăuzi pe scriitorii noui, spre făgașuri sănătoase naționale, căci în aceste timpuri de grea cumpănă noi nu putem apela decât la puterile noastre proprii și nu putem asculta decât de glasul pământului

nostru, care ne vrea Români, și la *inimă* și la *scris*.

Apelul dlui profesor I. C. Cătuneanu, neobositul și vrednicul luptător naționalist-creștin dela Cluj, apărut sub formă de comentarii în broșura „Vasile Alexandri în luptă cu Jidanii", n'a sunat în pustiu.

Rândurile celor câțiva scriitori antisemiți se complectează cu o nouă scriitoare, un talent incontestabil, care aduce în scrierile ei toată mizeria vieții dela țară, toată puterea de suferință a țăranului român în luptă cu hidra jidovească, descrisă cu multă artă, cu multă măestrie, fără exagerare, cu convingere și cu intenții demne de laudă.

Această nouă scriitoare este dna *Cornelia dr. Șotel*, soția înverșunatului Român dela Rodna; iar cartea care dela cele dintâi paggini exală un îmbătător parfum românesc, constituind o revelație pentru cetitorul îndopat de literatura antinațională, este întitulată: *„Lacrimi și sânge"*. — un simbol pentru aceia ce nu cunosc viața Românilor Maramureșeni.

Autoarea o scriitoare tânără, dar care dovedește un viguros talent, trăiește departe de sgomotul cenaclurilor literare, departe de spoiala orașelor, de sindrofii,numai pentru arta ei, într'un templu de visuri lipsit de fariseism, în mijlocul unei naturi fermecătoare, unde coardele sufletului vibrează mai aprins și unde scriitorul găsește un câmp mai vast de inspirație.

Aici, în liniștea serilor cu lună de aur, cu murmur de isvoare, cu cântece duioase de fluer, când vântul adoarme în leagănul brazilor, această scriitoare delicată, închisă în camera ei, frământată de gânduri, așterne pe hârtie adevăratele tragedii din viața țăranilor maramureșeni, pe care îi cunoaște și îi compătimește.

Dna Șotel, apare dela primul volum ca un talent în deplina lui maturitate și în scrierile dsale nu se poate înregistra nici o singură stângăcie de începătoare.

Debutând prin câteva reviste și ziare din Ardeal, ne dă astăzi o povestire cu extindere de roman, un volum de 160 de pagini, cu subiect din viața oropsiților plutași din Maramureș, în care vedem până în cele mai mici amănunte sbuciumul și soarta vitreagă a urmașilor lui Dragoș, a acelor urmași de os nobil, cari au ajuns robii Jidanului, cari au ajuns cerșetori pe propriile lor moșii, înstrăinate de oameni fără inimă.

Povestirea „Lacrimi și sânge" de un sguduitor dramatism, este o icoană fidelă a stărilor sociale desperate din acest colț de țară, unde jaful e la ordinea zilei, unde fărădelegile se țin lanț, unde lacrimile înlocuesc pururea bucuria, unde cuvântul strămoșesc e boicotat și unde cei câțiva stâlpi neclintiți ai Românismului conservator: țăranii — sunt exploatați în mod nedemn, — pe-o formă de Românii înstreinați, ca și de lăcomia jidovească.

Răsfoind cartea dnei Cornelia dr. Șotel, imprimată cu mult gust și pe hârtie bună, încă dela primele pagini te captivează descrierea plină de viață, colțurile din natură descrise cu real meșteșug, disecarea pricepută a problemelor sociale, analiza psihologică a personajelor, limbajul mlădios și ferit de străinisme banale, claritatea stilului și îndemânarea de portretistă, prin care vedem față în față pe eroii Dsale, cu toate defectele și cu toate calitățile.

Ticăloșiile jidovești, viața arhaică a plutașilor, călătoria pe drumul Sighetului, lupta cu valurile înfuriate ale Tisei, furtuna cu toată deslănțuirea ei, sentimentul morții, starea sufletească alui Ilie Dragos, când se vede furat mișelește de Avram Leib, mizeria satelor, isbucnirea țăranului când nu se mai încrede nici în adăpostul legilor, bunătatea sufletească a preoților vechi, răsbunara și sărăcia încuibată până în temeliile acestui pământ, sunt tot atâtea pagini demne de marii scriitori ai trecutului, ne provoacă sentimente de compătimire și lacrimi de durere și sunt momente de adevărată înălțime artistică.

Ceeace îți atrage ochiul dela primul moment este noutatea comparațiilor, unele deși prea îndrăznețe, prin originalitatea lor sunt totuși vrednice de menționat.

Nu e nimic forțat, nimic nenatural, personajele trăesc, luptă, se mișcă, fără a fi trase de sforicele ca niște păpușe de bâlciu.

Cu imaginile fericite, cu pătrunzătorul spirit de observație, cu darul Dsale de a se feri de un ieftin efect, dna Cornelia Șotel, noua scriitoare a Ardealului, va cuceri fără greutate și pe cei mai încăpățînați critici, și — nădăjduiesc să fiu un bun augur, când prevăd că intrarea dsale în arena literară, pe cât e de utilă pentru cultură, tot pe-atât e de folositoare și pentru desvoltarea sentimenelor naționale, scoase astăzi la mezat de acei ce și-au vândut sufletul Satanei dela Moscova.

Cu aceste bune gânduri, cei câțiva scriitori naționaliști-creștini, o primesc cu drag în rândurile lor, ca pe una care a înțeles chemarea vremii.

Astăzi, când presa, dupăcum am arătat în diferite rânduri în revista noastră, este în proprietate jidovească să nu se mire noua noastră scriitoare dacă totuși va fi victima unei generale conspirații a tăcerii, căci adevărul e cu noi și cât de târziu, va ajunge totuși la isbândă.

A doua desrobire a Românilor, al doilea război după cel al întregirii neamului, va sosi cât de curând, căci cu fiecare zi rândurile sporesc și sufletele se oțelesc.

I. Măgură.

Cum s'au purtat Jidanii în răsboiu

Am citit de multe ori, în coloanele acestei reviste, articole, cari arătau purtarea lașă a Jidanilor în răsboiu. Ca unul ce sunt mai tânăr și nu am luat parte la acel potop, dar setos de a cunoaște adevăratul mers al prăpădului, ce-a înghițit viețile a peste 800.000 eroi, precum și atitudinea Jidanilor, m'am bucurat mult când am găsit însemnările zilnice ale *maiorului Văgăunescu Mihail*, cavaler al ordinului Mihai Viteazul, adunate în volumul *„Viața în răsboiu"*, publicat în editura „Casa Școalelor".

Am citit într'ânsa, cum ostașii noștri, deși mai mult flămânzi, fără o instrucție pentru răsboiu, au știut să lupte cu mult avânt, deși moartea îi aștepta din clipă în clipă. Am simțit în mine, la citirea acestor însemnări, o mare bucurie și mândrie, văzând că ai noștri au știut să-și apere glia, cu toate lipsurile și au dus faima numelui de „Român" peste pământul întreg. Am rămas însă și grozav de răzvrătit, când la lumina adevărului, am văzut mișelia jidovească.

După ce bravul maior arată că după atacul dela *Cărbunești* din 900 oameni au rămas 430 și după ce înșiră numele unei părți din jertfiți, la pag. 102 scrie: ...*„registrele ca și ofițerii a trei companii pierzându-se în lupte, este greu de stabilit nominal situația fiecăruia iar contra celor câțiva soldați, despre cari camarazii lor fac afirmări de dezertare, se vor face acte la prima ocaziune și anume: Reizel Avram, Faibiș Ianncu, Leventer Marcu, Grimberg Marcu și Zade Gh."*

Deasemenea la pag. 131: „... *Se face iarăși situația efectivului și constat încă câțiva rătăciți??? toți*

Evrei — afară de Dieman Haim, care este la ambulanță".

Din spicuirile de mai sus se vede destul de clar că Jidanii nu au îmbrăcat haina militară ca să apere pământul pe care au trăit, ci forțați, iar când li s'a ivit ocazii au fugit la dușman. Ceeace este mai grav este că cele de mai sus nu s'au petrecut pe întreg frontul, ci numai la un singur batalion și sunt sigur că ce au făcut Jidovii din batalionul dlui Văgăunescu așa au făcut toți frații lor din toate batalioanele. Dacă așa s'au purtat Jidanii în răsboiu, dacă gândul lor a fost numai să dezerteze, de ce li s'a permis de conducătorii noștri să ridice un monument în București, Capitala țării și un altul în Constanta, cel mai de seamă port al nostru? Cele câteva sute de Jidani morți nu sunt rezultatele eroismului, ci tot al lașității, căci voind să fugă la inamic au fost loviți de gloanțe rătăcite.

Aveau cunoștință, chiar din vremea răsboiului, de purtarea Jidanilor, conducătorii noștri cari au încuviințat ridicarea acestor monumente și chiar au patronat inaugurarea.

Ți se umple sufletul de scârbă când vezi că cei ce nu și-au făcut datoria pe front sunt astăzi puternici, la locuri de cinste, iar cei ce și-au pierdut părți din corp pentru a-și apăra țara sunt oropsiți, văduvele care au trebuit să se resemneze în urma jertfirei soților lor sunt nebăgate în seamă, drepturile lor sunt nimicite și când îndrăznesc și ei să-și ceară dreptatea sunt huiduiți, îmbrânciți, loviti de armată și omorâți cu apă de pompieri, cum s'a întâmplat de curând în București.

Români, de nu ne vom desmetici, vom ajunge sclavii jidovimei, vom mânca aceeaș pâine amară cași frații creștini din Rusia, cari nu mai au biserică, nu mai au preoți, nu mai au sărbători și nu mai au nici pâinea cea de toate zilele.

Să ne mișcăm cât mai avem vreme, căci mai târziu vom fi cu totul supuși și lacrimile de căință vor fi zadarnice, fiind prea târzii.

GEORGE A. COSTEA
Inv. — Prahova.

O datorie a Bisericii ortodoxe

Motto: „Episcopi și preoți, ce mai aveți un suflet neîntinat în vre-o cloacă politică de partid, dați-ne ajutorul și Satan cu fiii săi vor fi striviți sub forța Crucii isbăvitoare.
Nu ne veți da?
Veți peri ca episcopii și preoții ruși cu spada ucigătoare a fiilor lui *Israel!*" *Diacon:*
I. POPESCU-MOZĂCENI

Citind articolul, cu titlul de mai sus, împrumutat și de mine, publicat în ziarul *„Apărarea Națională"* dela Arad (Str. Babeș No. 6), anul III No. 17—18 din 27 Aprilie 1930, și semnat de Diaconul *I. Popescu Mozăceni;* dupăce auzisem predica Părintelui misionar *Opreanu* dela Cluj, rostită a doua zi de Paști, și citisem Pastorala *P. S. Părintelui Episcop Nicolae* publicată în Revista „Infrățirea Românească" No. 13 din 1 Maiu 1930, ca unul dintre cei mai mici fii ai Bisericii noastre, mă simt îndatorat să lămuresc una dintre datoriile Bisericii ortodoxe.

In cele ce urmează mă voiu ocupa numai cu predica Părintelui-misionar *Opreanu* și cu pastorala *P. S. Părintelui Episcop Nicolae* al Clujului.

Părintele-misionar *Opreanu* începe cu Adam și cu Eva, continuă cu crima lui Cain, trece la Turnul Babilonului, la Sodoma și Gomora și așa mai departe și ne arată pe rând cum deavolul îndeamnă pe om la păcat. Cu astfel de exemple ajunge la viața Mântuitorului *Isus Christos,* care îndură întregul calvar tot la îndemnul *deavolului,* și în fine însușirea exemplelor se oprește în Rusia, unde episcopii, preoții și credincioșii sunt omorâți, iar Bisericile și odoarele sfinte sunt jefuite, tot la îndemnul *deavolului.*

P. S. Sa Episcopul Ivan, dupăce ne arată bucuria *Invierii,* cu durere ne spune, că *„se mai găsesc și azi țări cârmuite de duhul Satanei";* apoi ne povestește deschis că peste Nistru, în Rusia, *„Bisericile sunt prefăcute în localuri de petrecere, clopotele sunt topite ca să facă unelte de răsboiu, icoanele cele sfinte și scumpe, sunt aruncate și călcate de picioarele netrebnicilor, soții sunt transportați în miez de noapte dela casele lor, soțiile și copiii rămași sunt ridicați și duși în altă parte a țării". „Cazanul Satanei fierbe, copiilor li se răpesc părinții, rămân ai nimănui". „Tiranii bolșevici au pornit să țină prelegeri și conferințe împotriva dumnezeirii".*

Pastorala continuă, să îndemne: *„Să plivim ogorul de buruiana rea din holda noastră românească"* și să cucerim orașele prin meseriași și comercianți români, căci altfel vom rămâne în robia economică și socială care e mei grea decât cea politică.

Va să zică *deavolul* și *satana* a persecutat, a chinuit și a răstignit pe *Mântuitorul Christos.* Tot *diavolul* și *satana* ucid preoții, devastează bisericile, țin conferințe contra dumnezeirii și distrug familia în Rusia.

Ori oare nu este scris negru pe alb în Sft. Scriptură că *Mântuitorul* Christos a fost vândut *Jidovilor,* de *Iuda Iscarioteanul* pe 30 de arginți? Că tot jidovii L-au batjocorit, L-au pălmuit și în fine L-au răstignit pe Cruce, pe Fiul lui Dumnezeu, eliberând pe tâlharul *Varava?*

Oare nu tot neamul lui *Iuda Iscarioteanul,* stăpânește Rusia? Deci Jidovii au distrus familia — care este temelia societății — declarând *„amorul liber"*. Și tot ei au ucis pe episcopi, pe preoți și pe creștinii, ce nu s'au lepădat de învățătura dumnezeiască. — Ei *Jidovii* au transformat Bisericile în localuri de desfrâu, ei au furat clopotele și odoarele sfinte călcându-le în picioare. Ei au desființat sărbătorile creștine și au schimbat calendarul în așa fel, că bieții creștini nu se mai pot orienta.

Iar la noi în țară: Cine subminează Biserica, prin fracmasonerie și prin așa zisele secte religioase? Cine sapă la temelia așezământului nostru constituțional, prin comunism, prin socialism, cum și prin francmasonerie? Cine suge vlaga oropsitei noastre nații prin fabricate de proastă calitate, prin cartele în formă de monopol; prin camete, uzurare și prin deprecierea produselor brute? Nu tot aceiași fii ai lui *Izrael,* frați în *Iehova,* în ticăloșii și în crime, cu cei din Rusia și cu cei depe vremea Mântuitorului *Christos?*

Diaconul *I. Popescu-Mozăceni,* unul dintre cei mai mici slujitori ai Altarului —, spune:

„Trăim în clipe de grea încercare pentru biserica creștină ortodoxă. Neocupându-ne deocamdată de suferințele nebănuit de încercate de surorile bisericii noastre, ne mărturisim gândurile azi față

de starea bisericii române, întru rezolvirea atâtor nevoi ce apasă cu greu pe credincioşii acestei naţii.

„In mergerea vremii văzurăm *ridicată biserica românească la rangul pe Patriarhie-simbol spiritual de unitate a naţiei. Şi doream ca acest simbol să devină o realitate, angrenând toate forţele conştiente ale bisericii în tămăduirea atâtor boli sociale, pe cari duşmanii de aiurea s'au trudit cu diavolească intenţie să le planteze pe trupul încă suferind al ţării noastre.*"

„Zadarnic oftat, care, cred că izbucneşte din multe piepturi dornice de a vedea biserica românească pe alt drum decât al politicei de partid, *pe care noi cei din jurul acestei organizaţii o dorim să-şi schimbe drumul intereselor, altele decât bisericeşti şi naţionale. Şi să organizeze credincioşii în legiuni de luptători pe terenul naţional şi creştin, pavăza trecutului nostru şi mântuirea zilelor de azi şi de mâine.*"

„*Se svârcoleşte biserica în ghiarele criminale ale duşmanilor-văzuţi şi nevăzuţi, iar apostolii ei se urăsc de moarte pentru mărunte chestiuni deşarte, făcând loc de primă ordine omenescului din fiinţa lor. Ea ar trebui să pună sub observaţie orice mişcare pismaşă foită în popor — sub orice formă ar fi — şi să-şi spună cuvântul răspicat, chiar cu sacrificii de sânge.* Dar conducătorii ei stau cu botniţa la nas pusă de politicianii meschini, cari i-au angajat ca să anihileze eventuale reacţii autoritare. *Intr'un cuvânt, este o stare nenorocită în biserica noastră, care va primi lovituri încă neîncercate. Ici şi colo vezi izolat câte un glas duhovnicesc* ce răsună a pustiu pe plaiurile cuprinse de indiferentism religios şi ură de clasă pe care răii o aduc poporului".

„*Ce face biserica faţă de atâta ură ce se deslănţue în jurul ei şi printre credincioşii săi? In afară că se complace în extazieri inerte, sub scuza toleranţei scripturistice, mai nimic. Şi îşi va lua răsplata inerţiei ei.* Mai de vreme ori mai târziu, gloatele conduse acum de desmetici inconştienţi şi fără nici o credinţă în suflet, vor arunca cu foc şi gloanţe în Sf. Biserică şi slujitorii săi cari nu şi-au făcut datoria. *Va fi măciniş crâncen de suflete răsvrătite şi vărsare multă de sânge.*"

„Un viitor apropiat, care ne îngrozeşte şi ne doare.

„*Lupta pe care o ducem noi se ştie care este: apărarea religiei creştine şi a pământului străbun. Cum se face că această mişcare în loc să fie încurajată oficial, chiar, de biserică pentru că o apără — doar — e bârfită cu nesocotinţă? Ştim, de altfel, că, demonii ce mişună destui chiar prin biserică se opun la aceasta. Dar îi vom strivi cu puterea Crucii mântuitoare.*"

„Episcopi şi preoţi, ce mai aveţi un suflet neîntinat în vre-o cloacă politică de partid, daţi-ne ajutorul şi Satana cu fiii săi va fi strivit sub forţa Crucii isbăvitoare."

„Nu ne veţi da?"

„Veţi pieri ca episcopii şi preoţii ruşi sub spada ucigătoare a fiilor lui Israel."

„Şi vă va fi zadarnic plânsul şi tânguirea pe ruini."

Dacă nu vom lupta în contra elementului jidovesc — cum a spus filosoful *V. Conta* — vom peri ca naţiune! *Liga Apărării Naţionale Creştine*, este organizaţia politică şi socială care luptă cu deviza *„Cristos, Regele, Naţiunea"* ca:

România să fie a Românilor.

ST. PENEŞ
— Hunedoara —

Voci din presă

„Alegerea d-lui A. C. Cuza"

Reproducem, din ziarul *„Cuvântul"*, nrul din 7 Mai a. c., articolul cu titlul de mai sus, drept dovadă a aprecierii luptei naţionaliste şi creştine, din partea opiniei publice reprezentată, de această dată, prin autorul acestui articol, dl *N. Davidescu*

„*D. A. C. Cuza a fost ales în parlament. Spiritul şi inteligenţa vioae a şefului partidului naţional-creştin nu pot întârzia de a aduce o notă de vioiciune în desbaterile atât de anoste şi de frugale ale parlamentului dlui Iuliu Maniu. De altă parte, Liga creştină de sub prezidenţia dlui* A. C. Cuza reprezintă, neîndoios, una din laturile caracteristice ale sensibilităţii contemporane române.

„*România de după răsboiu s'a Or, din pricina jocului acesta dublu, dacă nu chiar triplu, care îngăduia unuia şi* aceluiaşi cetăţean să fie şi ungur şi evreu şi rus, şi germna evreu, în organizaţiile politice respective, *la care se adaogă trezit cu o foarte complexă problemă a minorităţilor. Străini din patru monarhii deosebite, având fiecare cultură proprie, mai mult sau mai puţin înrudită cu aceia a statului oficial care a oficiat, şi-au dat brusc mână pentru a se revărsa ca un val unitar de rezistenţă minoritară împotriva spiritului românesc, şi drepturilor lui legitime de* a se desvolta liber pe pământul patriei lui de totdeuna.

„*Am avut astfel dintr'odată o problemă minoritară maghiară, una minoritară germană, şi una minoritară slavă. Pe deasupra lor însă, cu oameni cari erau, printre unguri şi unguri, printre germani şi germani, printre slavi şi slavi, printre români şi români, s'a iscat* o problemă minoritară evreiască. *şi un vag* patriotism sionist, *în cadrul statului românesc şi în mijlocul poporului românesc abia închegat, lua naştere o forţă, dacă nu de-adreptul centrifugală, una, şi mai primejdioasă, în fond, prin caracterul ei dizolvant, căreia i s'ar putea spune: pan-ovreiască.*

„*Poporul românesc, fireşte, a privit cu nedumerire fenomenul acesta. Nedumerirea venea dela îngăduiala cu care partidele noastre politice* primeau şi acceptau până la complicitate faptul acesta. Evident că nu este vorba aici *de ceeace se chiamă curent anti-semitism.* Nu e mai puţin adevărat însă că o reacţiune era, în acest sens, firească. Acolo unde o organizau centre de acţiune naţională evreiască, nu vedem dece nu s'ar fi putut naşte şi altele de apărare, româneşti.

„*Starea aceasta de lucruri, fireşte a rămas încă în stadiul iniţial al sensibilităţii. Liga Creştină de sub prezidenţia dlui A. C. Cuza reprezintă încercarea de a o închega într'o ideologie politică. Şi este, ca atare, reprezentativă.*

„In tot cazul, absurd este ca Parlamentul ţării să fie lipsit tocmai de cea mai reprezentativă dintre stările sentimentale ale poporului românesc întreg, *atunci când în el orice nuanţă naţională, bulgărească, maghiară, rusească, ucraineană, evreiască, etc., au dreptul să-şi manifesteze cu o libertate sfidătoare, uneori, cele mai şovine sentimente şi pretenţii.*

„Prezenţa în Parlament a dlui A. C. Cuza repară această penibilă greşeală a partidelor noastre politice".

Cine a dat drepturi cetăţeneşti Evreilor?!

In ziarul *„Universul“* No. 66, de Sâmbătă 22 Martie 1930, a apărut sub titlul *„O manifestaţie a Evreilor din Galaţi“*, sărbătorirea succesului liberal (Galaţi 20 Martie), răspunsul adevărat, la întrebarea de mai sus.

Iată ce scriu Evreii, în numitul articol!...

„In urma succesului înregistrat de partidul liberal în actualele alegeri comunale, *deputaţiuni de Evrei s'au prezentat dlui Jean Steuerman, preşedintele comunităţii izraelite şi fruntaş evreu al partidului liberal, asigurându-l şi în viitor de sprijinul populaţiunii izraelite*.

„D. Steuerman a mulţumit şi a primit să fie sărbătorit, alături de ceilalţi candidaţi evrei depe lista liberală.

„La banchetul dat, pe lângă reprezentanţii tuturor sinagogilor şi preşedinţii societăţilor de binefacere au mai fost invitaţi dnii deputat Constantin Ignat, inginer George Deleanu şi avocat Emil Codreanu.

„Banchetul a decurs într'o atmosferă prietenească. Au vorbit dnii Jean Kaufman, preşedintele soc. meseriaşilor izraeliţi, Avram Berkovitz, preşedintele soc. „Iubirea“, Filip Schwartz, Pistiner Spiegler, Marcu Schwartz, Schapira, Aron Helman, Bălan, S. Rottman, Alexandru Bucholtz, *cari au adus laude partidului liberal, cari le-a dat drepturile cetăţeneşti, au asigurat pe dl Mihail Orleanu, de devotamentul alegătorilor evrei şi au aclamat pe dl Vintilă Brătianu, şeful partidului naţional-liberal.*

„Dl Jean Steuerman, preşedintele comunităţii izraelite a încheiat seria cuvântărilor, mulţumind alegătorilor evrei pentru sprijinul dat în ziua de 14 Martie...“

Deci iată adevărul!...

Cum să nu fie Evreii tari şi mari, dacă „cel mai mare partid politic din România“, în frunte cu dl Vintilă Brătianu, îi sprijină dându-le drepturi câte vor?!...

Şi aceasta a făcut-o nu numai partidul liberal, ci şi celelalte partide politice din ţară.

Partidele politice, în opoziţie, încearcă să se desvinovăţească de a fi avut legături cu Evreii şi neagă de a le fi dat drepturi, dar câte odată luându-i gura pe dinainte, îşi uită şi spun adevărul.

Şi doamne, trist este adevărul acesta pentru noi!...

Am văzut Români, cari se lăudau a fi integri, dar cari au avut imprudenţă de a candida în recentele alegeri sub cutele semnului partidului liberal, dar cari la avertismentul meu şi-au retras candidaturile, depe lista liberală, aşa că nu s'au compromis în întregime, în faţa acelora, pe cari afirmau că-i apără.

C.

Lupta naţionalistă creştină în plin avânt

I. SÂMBĂTĂ 3 MAIU a. c. dl prof. I. C. CĂTUNEANU, învitat fiind de tinerimea română din Târgul-Mureş, a ţinut în sala festivă a Primăriei din acel oraş, conferinţa cu subiectul *Mihail Cogălniceanu, în luptă cu Jidanii.* Sala a fost neîncăpătoare pentru numerosul public compus din tot ce are, mai ales Târgul-Mureş, autorităţi, intelectuali, tineret, cari au ovaţionat îndelung pe conferenţiar.

II. DUMINECĂ 4 Maiu a. c. s'au ţinut alegerile parţiale pentru Cameră şi Senat, la cari alegeri a participat şi L. A. N. C., în judeţele:

1) ROMAN unde a fost ales deputat Preşedintele Suprem al L. A. N. C. dl prof A. C. CUZA, cu *15404* voturi, faţă de candidatul naţional-ţărănist, care a obţinut 8.921 voturi; este incontestabil că, curentul naţionalist şi creştin este în continuă creştere.

In alegerile din 1928, majoritatea sdrobitoare a avut-o partidul naţional-ţărănist, partidul liberal şi cel averescan având un număr neînsemnat de voturi, aşa că reuşita alegerilor de acum se datoreşte creşterii curentului naţionalist şi creştin, cu voturile date în 1928 partidului naţional-ţărănesc şi nici decum cu cele date de partidul liberal, după cum se nizuesc a susţine duşmanii acestei lupte.

După alegeri, Jidanii din Târgul Frumos au atacat automobilul în care se întorcea dl A. C. Cuza cu luptătorii săi. Nu comentăm această obrăznicie jidovească; cei pe cari îi mănâncă, vor fi scărpinaţi la timpul său.

2) SOROCA, unde candidaţii L. A. N. C. au obţinut frumosul număr de voturi, de 9.489, faţă de candidaţii lupişti cu 4.281 voturi, faţă de candidaţii „independenţi“ cu 1.322 voturi, şi faţă de cei ai naţional-ţărăniştilor cu 22.187 voturi.

Dupăce organizaţiile L. A. N. C. se vor estinde asupra întregului judeţ, cu siguranţă că L. A. N. C. va obţine rezultate uimitoare ceeace stă şi relativ la celelalte judeţe ale Basarabiei.

3) CALIACRA unde L. A. N. C., a intrat în alegeri, cu candidatul român avocatul *M. Boldur*, la senat obţinând şi aici, numărul îmbucurător de 1.442 voturi, faţă de candidatul independent, comitagiul T. Toşef, cu 1.682 voturi şi faţă de cel naţional-ţărănist cu 7.634 voturi, H. Ştefanof fratele comunistului Boris Ştefanov, condamnatul dela Jilava.

III. TOT DUMINECĂ 4 MAIU a. c. s'a sfinţit primul drapel al Legiunii Arhanghelul Mihail, de sub conducerea dlui Corneliu Codreanu, şi anume drapelul Batalionului al III-lea al judeţului Turda, cu sediul în Luduş, Serbarea, la la care a participat un frumos număr de legionari disciplinaţi şi plini de nădejdi, a decurs în deplină linişte, dovada seriozităţii luptei naţionaliste şi creştine.

Cinste se cuvine dlui Părinte ortodox al Luduşului, care a binevoit a efeptui sfinţirea (cu durere anunţăm că confratele părinte gr. cat. al Luduşului a refuzat să ia parte), apoi autorităţilor ordinei, cari au ştiut să se compoarte în modul cel mai cuminte posibil, precum şi şcoalei de contabili-cooperatori, ce şi-au ţinut de datorinţă să ia parte cu elevii ei.

La serbare a asistat un mare public, din oraş şi provincie, între cari numeroşi Lancişti şi chiar şi membri ai diferitelor partide politice.